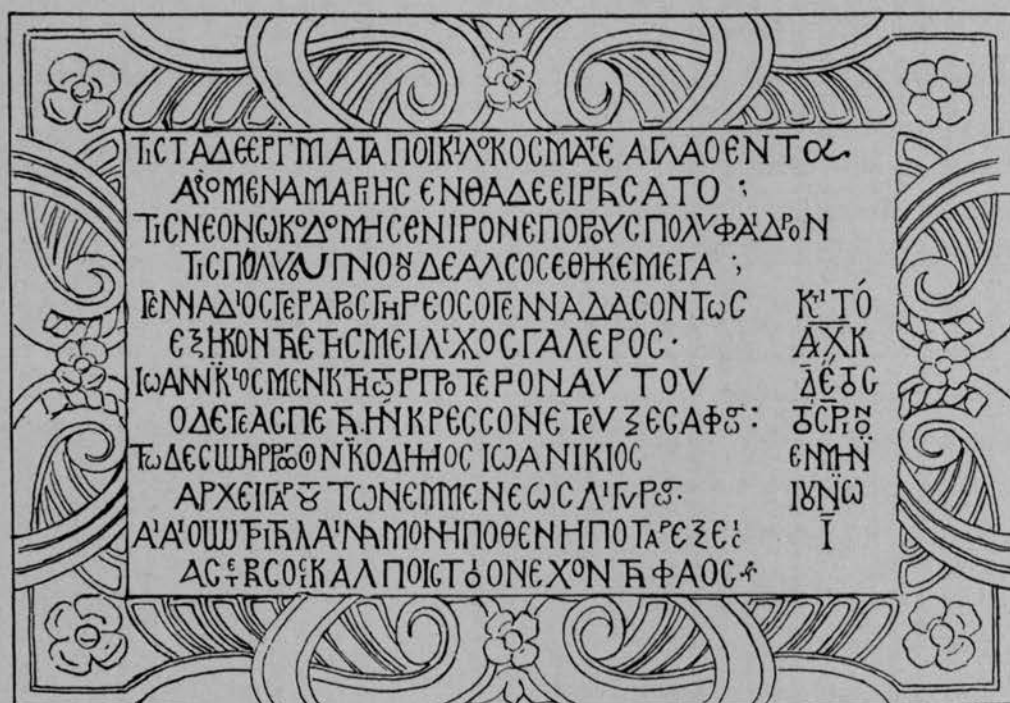

Τίς τάδε ἔργματα ποικιλόκοσμά τε ἀγλαόεντα
 ἀζόμενα Μαρίας ἐνθάδε εἰργάσατο;
 Τίς νέον ᾠκοδόμησεν ἱερὸν ἐπ' ὄρους πολύφαιδρον;
 Τίς πολυεύπνοον δὲ ἄλσος ἔθηκε μέγα;
 Γεννάδιος γεραρός γηρεὸς ὁ γεννάδας ὄντως
 ἐξηκονταέτης μειλίχιος Γαλερός.
 Ἰωαννίκιος μὲν κτήτωρ πρότερον αὐτοῦ,
 ὁ δέ γε ἄσπετα ἦν κρέσσον' ἔτενξε σαφῶς.
 Τῷ δὲ συναρρωγοὶ Νικόδημος Ἰωαννίκιος
 ἄρχει γὰρ τούτων ἐμμενέως λιγυρῶς.
 Αἰαὶ οὖν τριτάλαινα μονὴ πόθεν ἦ ποτ' ἄρ' ἔξεις
 ἀστέρα σοῖς κάλποις τοῖον ἔχοντα φάος;
 Κατὰ τὸ ,ΑΧΚΔ' ἔτος τό σωτήριον ἐν μηνὶ ἰουνίῳ Ι'.

L'epigrafe, già illustrata dallo Xanthudidis ⁽¹⁾, consta di sei distici elegiaci in lingua arcaica, non sempre corretta, ma ad ogni modo interessante come prodotto della cultura locale del tempo: il 10 giugno 1624.

Il significato della epigrafe vuol essere che, se fondatore del convento deve considerarsi Giovannicio, in epoca posteriore il priore Gennadio Galero, aiutato dai

(1) Σ. 'Α. Ξανθοῦδιδης, Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ cit., pag. 93 segg.